

Graag uw reacties:

www.deflo.be

luc.deflo@gmail.com

DEFLO

Lokaas

Manteau

THRILLER

Iedere overeenkomst met bestaande personen en toestanden in dit boek is louter fictief.

Voor Diane, Tess en Tris

Met dank aan Safia Aberzak, Linda Cloostermans,
Johan Dewolf, Johan Herings, Geert Van Rompuy
en Guy Wilms

© 2001 Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv en Luc Deflo
Standaard Uitgeverij nv, Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen
www.manteau.be
info@manteau.be

Eerste druk februari 2001

Achtste druk oktober 2009

Omslagontwerp Wil Immink
Foto achterplat Marco Mertens

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 1576 7

D 2004/0034/409

NUR 330

De groene hel. Flarden zonlicht prikten als glasscherven door het dichte lover en terwijl Pieter Daelemans om de bolle heester sloop, sleepte een slak moeizaam haar huis bergopwaarts. De blonde knaap zette een stap opzij en ontweek het zilveren slijmspoor. Een gekraak. *Die tak. Te laat gezien.*

Hij slalomde tussen het kreupelhout en spitste de oren. *Een geritsel. Achter mij!* Met wilde ogen keek hij achterom. Zijn kleine borstkas ging heftig op en neer terwijl hij beschutting zocht achter een esdoorn. Hij gluurde met ingehouden adem door de stekelige bladeren. *Niks meer. Geen geritsel, geen fluitende vogels.*

Stilte. Een loodzware stilte. Elk haartje op zijn lichaam ging rechtop staan. Zweetdruppels sijpelden uit zijn gladde huid. *Hij is er. Daar, voor mij!*

De dode takken kwamen tot leven. Ze kronkelden over de grond. Ze slingerden zich om zijn magere benen. Hoger en hoger. Naar zijn keel. Pieter Daelemans rukte aan de hals van zijn T-shirt en zijn tengere jongenslichaam kwam in beweging. Met horten en stoten. Open-gesperde ogen, opengesperde neusgaten. *Rechtdoor. Naar het licht.*

Pieter Daelemans, negen jaar jong. Op de vlucht.

‘Pak me dan... als je kan...’ Die slepende stem.

Hij is hier! Zijn adem stokte. Kurkdroge lippen. Dorst. Hij pivoteerde op de hiel van zijn Nike. *Daar!* Hij sprintte

naar een bremstruik en verborg zich onder de stugge laaghangende takken. Ze schramden zijn aangezicht. Terwijl hij zijn hand over zijn mond klemde, voelde hij iets kleverigs op zijn wang. *Een beest*. Hij schoof zijn wijsvinger tussen zijn lippen en proefde bloed.

‘Pak me dan als je kan... Waar zit je...?’

Het geluid kwam dichterbij. De tonaliteit in de stem was anders. Dwingend, bevelend, geïrriteerd. Pieter Daelemans trok zijn knieën op en wroette zich nog dieper in de schoot van de struik. Zwetend en hijgend. Zijn knieën schuurden over een dorre wortel. Elk bot in zijn lichaam deed pijn.

De jongen spitste de oren. Geen krakende takjes. Geen geritsel. Doodse stilte. *Hij is de andere kant op*. Pieter Daelemans herademde. Terwijl hij de Stimorol naar zijn lippen bracht, bevroor het bloed in zijn aderen. De behaarde vingers sloten zich als een bankschroef om zijn schouder.

‘Pak me dan als je kan.’

Hij draaide zijn hoofd, zette zijn tanden in het vlees en rukte zich los. Hij trapte naar de andere hand die naar zijn enkel graaide en terwijl hij hijgend verder strompelde, weerklonk een hees geschreeuw: ‘Aaaah... Verdomme. Ben jij gek geworden? Pieter, verdomme, kom terug. Mijn beurt. Je speelt weer vals!’

Eric Daelemans stotterde. Hij veegde de zweetdruppels van zijn voorhoofd en hij keek zijn zoon, die er als een haas vandoor ging, hoofdschuddend na. Dit spelletje dreigde stilaan uit de hand te lopen. Vader Daelemans wapperde met zijn rechterhand. De tanden van zijn zoon hadden een gekartelde cirkel achtergelaten. Kleine rode bloeduitstortingen net niet door het vlees. Hij verbeet de pijn en zette het op een lopen. De boomlange man won zienderogen terrein op zijn negenjarige zoon.

‘Pieter! Hou ermee op. We gaan naar huis. Mama...’ De woorden stierven achter in zijn keel. Zijn zoon verdween

in het niets. Alsof hij door de braamstruiken opgeslokt werd. Instinctief graaide Daelemans naar het onbereikbare fladderende T-shirt en met openhangende mond zag hij zijn zoon als een lappenpop van de steile helling buitelen. Naar de met kroes overwoekerde plas, een tiental meter lager.

Daelemans voelde het bloed naar zijn slapen stuwten. Hij greep zich vast aan een overhangende tak, zwaaide zijn benen over de rand en schoof met beide voeten recht vooruit van de helling. Hij schramde zijn benen, zijn handen, zijn gezicht, maar voelde geen pijn. Hij had alleen nog oog voor het gekromde lichaam van zijn enige zoon. Roerloos, als het eerste herfstblad. Zijn benen in een onnatuurlijke kromming en zijn gezicht diep weggezonden in de zompige ondergrond amper enkele centimeters verwijderd van de waterspiegel.

Toen Pieter Daelemans eindelijk de ogen opende, gilde hij. Hoog en schrill. Doodsangst in de blauwe ogen.

‘Pieter, rustig jongen. Ik ben het, papa. Heb je pijn?’ Vader Daelemans streelde zijn zoontje gejaagd over het klamme voorhoofd maar het kind bleef krijsen. Elke spier in zijn gezicht stond gespannen. Daelemans greep hem bij de polsen en schudde hem door elkaar. Plots stakte het gegil. Wijd opengesperde ogen en verkrampde kaakspieren. Er kwam geen geluid meer uit het engelachtige gezichtje, dat langzaam wit werd rondom de neusvleugels.

Eric Daelemans kromde zijn rug en bonkte zijn zoon tussen de schouderbladen.

‘Pieter, wat scheelt er? Beweeg je benen. Pieter... Sta op, jongen. Maar help dan toch mee. Doe iets, Pieter!’

De enige respons was een gestrekte arm. Een gestrekte arm en een gestrekte wijsvinger. Star. Wijzend over zijn vaders schouder.

Eric Daelemans voelde een ijskoude rilling over zijn ruggengraat sidderen. Hij trok zijn schouders op en huiverde. *Er is iets. Iemand. Achter mij. In mijn rug.*

Het koude angstzweet in de handen, draaide hij zich met een ruk om. Zijn blik schroefde zich vast in het slappe lichaam dat een twintigtal meter verder tussen een gevorkte tak hing.

Terwijl de weeë geur van rottend vlees in zijn neusgaten drong, klotste Daelemans' maaginhoud in het water.

Maandag. Drie dagen later.

Alweer een verzengende zomerdag. Nog maar elf uur en het asfalt leek al vloeibaar rubber. De Golf kwam knarsend tot stilstand. Het enige waar rechercheur Dirk Deleu aan dacht, was aan zijn tweedehands wasmachine. *Moet die bonte was nu op zestig of op vijftennegentig graden?* Bosmans' telefoontje had zijn puzzelwerk voortijdig afgebroken.

Deleu brandde zijn vingers aan het gloeiende dashboard en prevelde een verwensing. Hij vertikte het de wagen af te sluiten en slofte naar de voordeur van de GPP in Mechelen. Onderweg schopte hij een hamburgerverpakking van McDonalds in de goot.

De nauwe trappenhal zorgde voor verkoeling. Dikke blauwe rooksierten maakten Bosmans' bureau nog claustrofobischer dan het al was. Deleu keek zijn vriend, de onderzoeksrechter, aan en veegde zijn voorhoofd droog met de rug van zijn hand.

'Dewolf dus.'

'Dewolf, Dirk', zuchtte Jos Bosmans. 'Commandant Johan Dewolf. Stormram voor extreem-rechts.'

Deleu trok een stoel dichterbij en ging met gekruiste armen over de leuning hangen.

'Hoe lang heeft zijn lijk daar hangen rotten?'

'Volgens de wetsdokter hooguit een week.'

'Wat is de doodsoorzaak?'

‘Twee kogels. Pal in de slaap. Professioneel afgemaakt.’

‘Identificatie door zijn vrouw?’

‘Moedervlek. Moedervlek achter het linkeroor. Plus het gebit. Het is intact gebleven. De tandheelkundige liet er geen twijfel over bestaan. Dewolf was vrijgezel, Dirk. Hij woonde alleen in een landhuis in Evere.’

‘En werden...?’

‘Niks verdachts. Geen sporen van een vechtpartij, geen bloedvlekken’, onderbrak Bosmans hem.

‘Hoe lang was hij al vermist?’ Deleu pulkte een verdroogd etensrestje van Bosmans’ bureau en bekeek het aandachtig, als was het een ruwe diamant.

‘Appel.’

‘Wat?’

‘Appel. Dat is een stuk appel. Ga je het opeten?’

Deleu schrok op uit zijn dagdromerij en knipte het etensrestje richting prullenmand maar het strandde ergens midden op het bureaublad.

‘De verminkingen werden toegebracht met salpeterzuur. Vrij in de handel te verkrijgen.’ Bosmans tokkelde op zijn bureau. ‘Geen gezicht meer en geen vingerafdrukken.’

Dirk Deleu staarde voor zich uit. Hij huiverde. ‘Was hij al dood?’ vroeg hij bedachtzaam terwijl hij een gekneusde Belga uit zijn pakje viste.

‘De doodsoorzaak was het hoofdschot volgens de wetsdokter. Volgens Van Grieken werden de verminkingen post mortem toegebracht. Maar dat zei ik al.’

Deleu keek Bosmans geïrriteerd aan en krabde aan zijn schouder. Dat plekje jeukte als de pest. Alles jeukte bij deze tropische temperaturen. Moe voelde hij zich. Chronisch vermoeid en afgeleefd. Die vette blauwe vitaminecapsules hielpen geen moer. Hij zoog hard aan de sigaret en hield de rook gevangen in zijn mond. Bosmans’ nagel kraste over het papier terwijl hij het autopsierapport

doorbladerde. Het irriteerde Deleu mateloos. Hij zuchtte en veegde zijn voorhoofd droog. 'Een afrekening', mompelde hij terwijl hij naar de tippen van zijn Docksides staarde. 'Hoe lang was hij eigenlijk al vermist?'

'Hij was niet vermist. Hij was op werkbezoek in Parijs. Officieel.'

'Zijn er sporen gevonden in dat bos?'

'Alles was omgeploegd door die vader en zijn zoon. Daelemans.' Jos Bosmans doorbladerde rusteloos het autopsierapport. 'Zijn wagen is gevonden in de parkeergarage van de Euroshopping. Op de binnenbekleding van de koffer werd bloed gevonden. Zijn bloed.'

'Dewolf was naakt toen hij gevonden werd', zei Deleu. 'Wat gebeurde er met zijn kleren?'

'Dossierkennis. Een *conditio sine qua non*', bromde Bosmans. 'In die vijver, verzwaard met een steen.'

'Bloed op het uniform?'

'Ja. Liters.'

'Is de entourage van Dewolf al aan de tand gevoeld?'

'Nee. We gaan Ewoud Dewolf, zijn vader, uithoren. Maar daar blijft het bij.'

Deleu trok zijn wenkbrauwen op.

'Ja, ik heb geen valabel spoor. Ik kan toch heel extreem-rechts niet convoceren.'

'Ik heb vernomen dat het nogal rommelt in de partij-top.'

'Klopt. Sedert hun spraakmakende Brusselse overwinning is er een interne machtsstrijd aan de gang. De haaien hebben bloed geroken. Voorzitter Somers voelt zijn troon wankelen. Weet je wie er onlangs in het Brusselse partijlokaal gesignaleerd werd?'

'Wie?'

'Verspaille.'

'Ex-procureur Claude Verspaille! Hoe weet je...'

'Ik heb mijn bronnen', meesmuilde Bosmans.

Deleu herinnerde zich het georchestreerde ontslag van Verspaille als gebeurde het gisteren. Claude Verspaille die sjoemelde met bewijsmateriaal om Bosmans er uit te werken maar die ten slotte zelf het deksel op de neus kreeg. Verspaille die voor het oog van de camera eervol ontslag nam uit de Belgische magistratuur terwijl Bosmans hem achter de schermen in de tang had.

‘En nu gaat die schoft het doodleuk maken in de politiek’, zuchtte Deleu. ‘Arm België.’

‘De Stasi’, siste Bosmans. ‘De Staatsveiligheid houdt sedert Brussel een oogje in het zeil. Maar bon.’

Deleu klakte met zijn tong. ‘Waarom zoveel moeite doen om de identiteit te wissen en dan een hakenkruis in zijn borst krassen?’ Hij schoof zijn stoel achteruit en richtte zich op. Zijn knieën kraakten.

‘Dirk?’

‘Hm.’

Bosmans aarzelde en in zijn voorhoofd verschenen diepe rimpels.

‘Maud heeft... Ik moest van mijn vrouw vragen of je niks nodig hebt?’

‘Van Maud of van Barbara?’

‘Van Maud.’

‘Nee, dank je’, klonk het wrevelig. Sedert hij en Barbara besloten hadden om de echtscheidingsprocedure in gang te zetten, was Bosmans aan het zeuren en aan het vissen. Deleu liep naar de deur, zijn mond vertrokken tot een grimas.

‘Ga vandaag je licht eens opsteken in de Molenbeekse rijkswachtkazerne.’

De deur van Bosmans’ kantoor dreunde tegen de muur. Juffrouw Wiesmans’ vijftientig kilogram wipten op en het volle dienblad, bestemd voor haar collega-APSD’ers, stootte tegen haar linkerborst. Twee van de negen bekers koffie kapseisden en terwijl de gloeiendhete

koffie haar vingertoppen verbrandde, deed ze alle moeite van de wereld om het blad weer in balans te brengen. Deleu merkte het niet eens.

Bosmans tuurde door het beduimelde raam en rolde zijn hemdsmouwen op. *Kloteweer. Johan Dewolf. De zwarte wolf. Commandant van de Molenbeekse rijkswacht. Law and order. De botte bijl. Zero tolerance. Hij had vrij spel gehad na de overwinning van extreem-rechts. Molenbeek en ja, heel Brussel lag aan zijn voeten. Onbestuurbaar. Hoe lang? Eén maand. Zijn rijk heeft welgeteld één maand geduurd. De kortste dictatuur uit de eenentwintigste eeuw. Tot nog toe. Wie en waarom? De antwoorden, waarom zijn die niet cursief afgedrukt, onder aan de bladzijde?* Het postkantoor aan de overkant van de straat vibreerde in de hete lucht. Het beloofde een lange en verstikkende zomer te worden. *Heeft Mendoncks appartement airco? Aan de overkant van de straat slofte Deleu naar zijn Golf. Deleu. En dan verdomme nog met Mendonck ook!*

Hij wist al wel langer dat die twee een verhouding hadden maar sedert Barbara, Deleus vrouw, hen tegen het lijf gelopen was, was het hek helemaal van de dam. *Toen ik in haar ogen keek, wist ik... My ass!* Barbara had hen arm in arm in het Vrijbroekpark betrapt. Terwijl ze met de kinderkoefts op wandel was. De tortelduifjes zaten te vrijen op een bank. Bosmans vloekte hartgrondig. *Heel de Mechelse GPP kent dat verhaal, maar Deleu doet alsof zijn neus bloedt. Deleu en Mendonck, twee gekneusde zielen op weg naar nergens.*

Hij verfrommelde zijn lege pakje Belga en ontgrendelde het raam. Het klemde. Toen het met een doffe plof openzwaaide, trof de hitte hem als een moker. Hij trok de nicotinepleister van zijn onderarm, rook eraan, vroeg zich af of hij dat ding niet achterstevoren aangebracht had en gooide het achteloos uit het raam.

Dinsdagmiddag.

Het voltallige team was samengetroeft in Bosmans' kleine kantoor. Deleu en Mendonck op veilige afstand van elkaar. Schele Pierre zat schrijlings op de gootsteen. Walter Vereecken, die geen kant op kon met zijn rolstoel, frunikte voortdurend aan de boord van zijn lilakleurige zomerhemd. Verstappen zat in openhangend hawaïhemd op de punt van Bosmans' bureau en naast hem stond een zware man in politie-uniform. Op zijn voorhoofd parelde dikke zweetdruppels.

'Wie zit er nondedieu in onze vergaderzaal, Pierre?' gromde Bosmans, die het woord 'wie' beklemtoonde.

'De dames van het christelijk ziekenfonds', herhaalde Pierre. 'Toeristische trip door Mechelen. Ze hadden die zaal al een jaar van tevoren gereserveerd.'

Bosmans vloekte en mompelde iets met 'kneuten' erin.

'Sorry, commissaris, je zult je verhaal hier moeten doen.'

De grijze zestiger met het hoge voorhoofd zette zijn uniformpet af en knikte. Terwijl hij met de punt van zijn tong zijn lippen bevochtigde, keken zijn rusteloze ogen beurtelings naar Deleu, die met zijn vingers op zijn voorhoofd zat te tokkelen en Vereecken, die de banden van zijn rolstoel aan een uitgebreide inspectie onderwierp.

'Heren', zei Bosmans tot de chercheurs die nu, zon-

der uitzondering, de vreemde eend in de bijt taxeerden.

‘Heren, dame. Commissaris Perdieuus heeft belangrijke informatie voor ons. Informatie die bevestigt wat we al vermoedden. Informatie die de “hakenkruis-piste” definitief de das omdoet. Ik heb hem hier vandaag uitgenodigd om zijn verhaal met ons te delen.’

De commissaris liet zijn duimen over de glanzende sikkel van zijn uniformpet glijden.

‘Johan Dewolf is me begin juni komen opzoeken en...’

‘Ik dacht dat het omgekeerd was’, zei Bosmans en zijn ogen vernauwden zich.

‘Juist’, zei Perdieuus. ‘Eigenlijk heb ik hem eerst opgezocht. Ik wilde weten hoe hij het vreemdelingenprobleem in Molenbeek opgelost had.’

‘Met salpeterzuur’, grijnsde Pierre. De flauwe toespeeling miste haar doel.

‘Om er een en ander van hem op te steken’, zei Victor Perdieuus. Terwijl hij zijn woorden zorgvuldige wikte en woog, bleef het muisstil. ‘Hij zei me dat hij zelf eerst poolshoogte wilde komen nemen van de toestand in Mechelen vooraleer een advies te formuleren.’

‘Toestand’, herhaalde Deleu smalend.

‘Laat de commissaris eerst uitspreken’, gromde Bosmans.

Perdieuus dronk van zijn lauwe beker water en ging verder: ‘En na een veertiental dagen is hij me komen opzoeken...’ – hij keek naar Bosmans – ‘...dat is wat ik daarstraks bedoelde met begin juni...’ Hij haperde. Bosmans bleef stom. ‘Wel, Dewolf vertelde me toen dat het Mechelse probleem er een is van drugs en migranten en dat het zich voornamelijk situeert in de gekleurde wijken rond de Sint-Romboutstoren. Het epicentrum zou de Zakouskie zijn, een Marokkaans jeugdcafé gerund door Murat Marouf. Daar moesten we volgens hem een paar keer gericht toeslaan. Een paar onaangekondigde doortastende

razzia's houden. Vooral het onaangekondigde vond hij belangrijk...'

'Typisch rijksnacht', siste iemand.

Perdieus liet zich niet uit zijn lood slaan. '...want commandant Dewolf was er van overtuigd dat er altijd en overal interne en externe lekken zijn. Dat is alles, eigenlijk. Het hele verhaal.'

Perdieus veegde een straaltje zweet van zijn brede neus. De aanwezige rechercheurs leken een meute hitsige jachthonden, die nog slechts wachtten op dat ene verlossende bevel van hun baasje.

Bosmans grijnsde, zei: 'Een na een, collega's', en knipte met de vingers.

'En hoe komt het dat wij dat nu pas weten?' riep Deleu.

Vereecken zat met open mond in zijn rolstoel. Het stond op zijn gezicht te lezen dat hij precies dezelfde vraag in gedachten had.

Perdieus keek hulpeloos naar Bosmans maar die keek de andere kant uit.

Toen er niet onmiddellijk antwoord kwam, riep Pierre: 'En waarom?'

'Een na een', onderbrak Bosmans hem.

'Tja, daar zit nu net het hele probleem. Ik kon onmogelijk uit de biecht klappen omdat ik, op het Blok na, onmiddellijk het hele gemeentebestuur tegen zou krijgen. Sedert de groene machtsgreep in 99 is er geen huis meer mee te houden. De moeilijk gevormde coalitie gaat dwars over ieder detail. Vooral die Naïb Abram, die Marokkaan van de groenen. Dat is een moeilijk geval.'

'Die had je liever niet in de gemeenteraad gehad', sneerde Deleu.

Perdieus fronste de wenkbrauwen.

'Ik ook niet', riep Pierre.

Nu keek Deleu hem verbaasd aan.

'Jullie wonen in een chique villawijk buiten de stad', haalde Schele Pierre uit. 'Maar ik...'

‘Sorry’, onderbrak Deleu hem hautain. ‘Sorry, mijnheer Vindevogel, maar ik woon op een kamer in de Consciencestraat.’ Het schuim stond hem op de lippen.

‘Stop!’ schreeuwde Bosmans. ‘Genoeg! Jullie kunnen je politieke overtuigingen ventileren in een of ander bruin café. Commissaris?’

Perdieus haalde de schouders op. Vermoeid, als een ambtenaar einde loopbaan die van zijn diensthoofd een opdracht krijgt. Hij werd gered door de gong. Een volbloed sportwagen reed met hoge snelheid door de nauwe steeg en de snerpande remmen leidden de aandacht van de meute af.

Frank Tack parkeerde zijn knalrode bolide dubbel. De Camaro cabrio, bouwjaar 88, zette een Fiat Panda en een Renault Mégane klem.

Tack keek in de spiegel, ontblootte zijn tanden en likte er met de punt van zijn tong over. Hij knoopte het derde knoopje van zijn linnen Ralph Lauren-polo dicht en sperde zijn ogen wijd open. Op de kraag zaten drie onregelmatige vlekjes. Hij stak zijn kin omhoog en inspecteerde zijn onderkaak en zijn hals. Geen schrammetje te bekennen. Met de achterkant van zijn vingers veegde hij over de vlekjes alsof hij enkele vervelende dondervliegjes verjoeg. Hij steunde met één hand op de deurstijl, greep met de andere het stuurwiel en hees zijn gespierde torso omhoog. Hij zette zich af op het zwartlederen passagierszitje en wipte lenig uit de wagen.

Terwijl hij de trappen van het gebouw beklom, dwaalden zijn vingers door zijn kastanjebruine bles. Zijn lippen verstrakten. Die klote haarspray kleefde dus wel degelijk. De aanblik van Gerda, de welgedraaide receptioniste van de GPP, toverde een glimlach op zijn vierkante gezicht.

‘Oké’, zei Bosmans. ‘Even recapituleren. Aangezien de zaak politiek nogal moeilijk lag, heeft commissaris Perdieus

besloten dat akkefietje in de doofpot te stoppen. Bon. Rien à faire. Nog vragen? À propos, commissaris. Weet je wie ons getipt heeft?’

Perdieus schuddebolde en ging bijna tegen het canvas. Weer werd hij gered door de gong. De deur zwaaide open en trof Deleus schouder. Hij struikelde en zeilde tegen de gootsteen.

‘Oeps... sorry’, zei de breedgeschouderde playboy in de deuropening. Hij stak zijn hand uit en hielp Deleu recht-op.

‘Dames, heren, Frank Tack’, zei Jos Bosmans. ‘Frank werkt voor de Brusselse drugsbrigade en komt ons een handje toesteken.’

‘BOB?’ zei Vereecken.

‘Yep’, antwoordde Tack en hij knikte kort naar alle aanwezigen. Hij keek iets langer naar Nadia Mendonck. Het duurde maar een fractie van een seconde maar het was toch duidelijk waarneembaar.

Iedereen zweeg. Alle ogen waren op Bosmans gericht. Adjudant Tack drukte de aanwezigen de hand. Nadia Mendoncks hand hield hij net iets langer vast.

‘Frank is de man die twee jaar geleden de rijkswacht tip-te bij de grootste cocaïnevangst ooit. Honderd kilo in één klap’, zei Bosmans.

Niemand maakte aanstalten om een vervolg te breien aan de mededeling.

‘Komaan’, zei Bosmans nukkig. ‘Die honderd kilo die verborgen zat in een voor Nederland bestemde container. Die container van de IRT-connectie. Ah, hij werd verdorie bewaakt door de Haarlemse FIOD.’

Niemand reageerde.

‘Amateurs’, mompelde Bosmans.

‘Laat maar zitten’, zei Tack. ‘Niks om trots op te zijn, mijnheer de onderzoeksrechter. We doen gewoon onze job.’

Bosmans draaide zijn hoofd naar Perdieu.

‘Weet je wie ons tipte, commissaris?’

Perdieu, die zijn tweede adem gevonden had, kneepte zijn ogen tot spleetjes.

‘Naïb Abram’, zei Bosmans triomfantelijk.

‘Dat wil ik graag geloven’, prevelde Perdieu.

‘Hoe bedoel je?’

‘Die had daar alle baat bij. Ik verdenk hem al maanden. Hij houdt zijn spitsbroeders een handje boven het hoofd terwijl zijn groene mecenasen een jointje rollen en voortbreien aan hun schapenwollen wintertruien. Naïb Abram, de politieke marionet, en Murat Marouf, de peetvader. De patroonheilige van dat jonge zwarte gespuis. Twee handen op één buik.’ De woorden klonken strijdvastig.

Bosmans’ gezicht verstrakte.

‘Kun je die insinuaties ook hardmaken, commissaris?’

‘Nog niet.’

‘Niet meer’, corrigeerde Bosmans.

‘Klootzak’, siste Perdieu en hij draaide zich met een ruk om.

‘Commissaris!’ De speelse ondertoon was verdwenen.

‘Als je me nog vragen te stellen hebt, Bosmans, dan zul je me moeten convoceren. Op een deftige locatie. En de vragen kun je stellen aan mijn advocaat.’

‘Je kunt erop rekenen, collega’, klonk het achter Perdieu, die driftig naar de deur liep. ‘Waar moet ik de rogatoire commissie naartoe sturen?’

Niemand lachte. Behalve Bosmans. Hij keek naar het plafond en kraakte een na een de vingerkootjes van zijn linkerhand.

‘De Mechelse politie zal staan springen om ons een handje toe te steken’, zei Deleu.

‘De Mechelse politie zal doen wat ik ze opdraag’, riposteerde Bosmans. Hij keek triomfantelijk om zich heen. ‘En de rijkswacht ook. Zijn er nog vragen? Niemand?’

‘Murat Marouf doet alleen in softdrugs’, mompelde Deleu.

‘Oh ja!’

‘Daar pleeg je toch geen moord voor.’

‘In Brussel aan de Nord verscheuren de junks je voor een peuk in de goot’, zei Mendonck. Ze trok aan de boord van haar kanariegele topje en controleerde de kunstige knoop boven haar navel. Haar vinger- en teennagels assorteerden met het topje. Geelgelakt.

‘Een dwaalspoor’, mompelde Deleu. ‘De verminkingen. Een afrekening. Ik houd het op een rechtse afrekening. En er zullen er nog volgen. Wees...’

‘Worden er moorden gepleegd voor hasj?’ vroeg Mendonck zonder Frank Tack aan te kijken.

Zijn haviksneus zwenkte in haar richting. ‘Nope. Die weed raak je tegenwoordig zelfs aan de straatstenen niet meer kwijt. Die troep dient alleen om het betere goedje eronder te mixen. Da’s de nieuwste techniek tegenwoordig. Moorden voor shit? Nee, juffertje.’

‘Nadia.’

‘Nadia’, herhaalde Tack terwijl hij zijn wenkbrauwen optrok en glimlachte. Hij had een ontwapenende glimlach, Frank Tack.

‘Oké’, zei Bosmans, ‘Tijd voor actie. Wij gaan Dewolfs levenswerk afmaken. Postuum. En Dirk, jij voelt die Naïb Abram, dat Mechelse gemeenteraadslid, aan de tand. Officieel, ja!’

Deleu reageerde amper. Hij keek nog steeds naar Frank Tack. Tack, die alleen nog oog leek te hebben voor Nadia. De zelfverzekerdheid droop eraf.

Bosmans veegde zijn brillenglazen schoon met zijn zakdoek. Ze werden hoe langer hoe ondoorzichtiger. ‘En ik, ik ga de pers bespelen’, glunderde hij. ‘Ah ja, voor ik het vergeet: Walter, jij duikt vanmiddag in de centrale databank in Brussel. Mobiliseer een paar APSD’ers. Ik wil info

over soortgelijke moorden in het verleden. Mutilaties, verminkingen met zuur. Je weet wat ik bedoel. Neem ook contact op met onze buitenlandse collega's. Fax die autopsierapporten en de pv's door. Vergeet het, Deleu. Geen rechtse afrekening, zei ik.' Bosmans keek op zijn polshorloge. 'Dinsdag, twee uur', constateerde hij. 'Zaterdag, zelfde uur, wil ik de eerste resultaten zien.'

Deleu haastte zich naar buiten en legde zijn arm om Nadia's schouder. Ze weerde hem af.

'Het is te warm.'

Deleu keek haar met grote vragende ogen aan.

'Niet hier, Dirk. Niet op het werk.'

'Waarom niet? Ben je beschaamd om mij?'

'Nee, niet om jou.' Mendonck dook in haar wagen.

Deleu opende de lippen maar zweeg.

'Ik ben geen jachttrofee, Dirk!'

Een roerloze Deleu keek de wegsuizende Clio na tot hij om de hoek verdween.